

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl soudcem JUDr. Simonou Pittermannovou ve věci žalobce: **Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, insolvenční správce dlužníka: OKD, a.s., se sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná, Doly, IČ: 26863154, zastoupeného JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem se sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno, proti žalovanému: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3 - Vinohrady, IČ: 41197518, o **odpůrčí žalobě** jako incidenčním sporu v insolvenční věci dlužníka OKD, a.s. vedené Krajským soudem v Ostravě pod sp.zn. KSOS 25 INS 10525/2016

t a k t o :

- I. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 417.198 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská

2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1727047349/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202870004/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 417.198 Kč, **se zamítá**.

- II. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 188.739 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1686578329/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202860009/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 188.739 Kč, **se zamítá**.
- III. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 124.670 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 5647022/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202870004/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 124.670 Kč, **se zamítá**.
- IV. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 152.197 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1650748349/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202870004/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 152.197 Kč, **se zamítá**.
- V. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 119.623 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1641387369/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202910002/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 119.623 Kč, **se zamítá**.
- VI. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 28.524 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1641387369/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202910002/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 28.524 Kč, **se zamítá**.
- VII. Návrh, aby soud určil, že poskytnutí peněžitého plnění ve výši 208.696 Kč dne 19.5.2016 z bankovního účtu dlužníka OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, č.ú. 1720679319/0800 na účet žalované č.ú. 000000-0202870004/0300 je vůči věřitelům dlužníka neúčinné a dále, aby žalovaná zaplatila žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku 208.696 Kč, **se zamítá**.
- VIII. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 05.05.2017 se žalobce domáhal, aby soud určil, že poskytnutí peněžitých plnění dne 19.05.2016 v celkové výši 1.239.647 Kč z bankovních účtů dlužníka OKD, a.s. (dále jen „dlužník“) na účet žalované je vůči věřitelům dlužníka neúčinné. Žalobce se také domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci do majetkové podstaty dlužníka částku v celkové výši 1.239.647 Kč. Žalobce tvrdil, že dlužník po zahájení insolvenčního řízení zaplatil žalované pojistné zdravotního pojištění za své zaměstnance za období měsíce dubna 2016, proto jsou tyto právní úkony neúčinné ze zákona podle ust. § 111 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“). V předmětné věci je irelevantní, o jakou část pojistného se jednalo a zda byla zaměstnancům dlužníka vyplacena mzda. Žalobce ve svém vyjádření dále odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 102 VSPH 853/2016 a sp.zn. 104 VSPH 791/2016, která se zabývala totožnou věcí a kde soud dospěl k závěru, že právní úkony jsou neúčinné dle ust. § 111 insolvenčního zákona. Zaplacené finanční prostředky dlužníka byly v majetkové podstatě dlužníka a dlužník s nimi mohl nakládat. Ze zákona nevyplývá, že by peněžní prostředky nebyly majetkem dlužníka nebo že by je dlužník měl vést mimo své ostatní peněžní prostředky. Samotné peněžní prostředky dlužníka určené na mzdy jsou až do okamžiku jejich připsání na účet zaměstnance majetkem zaměstnavatele.

Žalovaná tvrdila, že předmětné platby přijala od dlužníka z důvodu, že se jednalo o veřejnoprávní závazek dle ust. § 5 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejném zdravotním pojištění (dále jen „ZPVZP“). Platby odpovídají výši 4,5 % z vyměřovacího základu a tvoří část zdravotního pojištění za zaměstnance, které zaměstnavatel strhl z jejich mzdy a splnil zákonnou povinnost. Nejedná se o peněžní prostředky zaměstnavatele, které by patřily do majetkové podstaty dlužníka. Právní úkony dlužníka nejsou neúčinné, neboť se jedná o výjimku zakotvenou v ust. § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. V daném případě se taktéž nejedná o neúčinný právní úkon dle ust. § 240 insolvenčního zákona, když se jedná o peněžité plnění uložené právním předpisem. Podání odpůrcí žaloby je dle žalované v rozporu se zásadami reorganizace, principem legitimního očekávání a porušuje veřejný zájem na dodržování právních předpisů.

Soud z nesporných skutkových tvrzení účastníků zjistil, že dlužník uhradil po zahájení insolvenčního řízení dne 19.05.2016 následující částky jako pojistné zdravotního pojištění za své zaměstnance za období měsíce dubna 2016: (i) platba ve výši 417.198 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1727047349/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202870004/0300; (ii) platba ve výši 188.739 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1686578329/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202860009/0300; (iii) platba ve výši 124.670 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 5647022/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202870004/0300; (iv) platba ve výši 152.197 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1650748349/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202870004/0300; (v) platba ve výši 119.623 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202910002/0300; (vi) platba ve výši 28.524 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1641387369/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202910002/0300; (vii)

platba ve výši 208.696 Kč, jež byla převedena z bankovního účtu dlužníka č. 1720679319/0800 na bankovní účet žalované č. 000000-0202870004/0300; Celkem se jedná o částku ve výši 1.239.647 Kč. Dlužník předmětnými finančními prostředky převedenými na účet žalované hradil část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance srážkou z jejich mzdy, a to i bez souhlasu zaměstnance, jak stanoví ust. § 5 odst. 1 věta druhá ZPVZP.

Soud provedl důkaz insolvenčním spisem Krajského soudu v Ostravě vedeným pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016:

Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) dne 03.05.2016 zahájil insolvenční řízení ve věci zdejšího dlužníka (zjištěno z vyhlášky ze dne 03.05.2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016 – A2).

Dne 09.05.2016 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalobce (zjištěno z usnesení ze dne 09.05.2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-A19).

Dne 12.08.2016 insolvenční soud potvrdil usnesení schůze věřitelů ze dne 11.08.2016, kterým byla povolena reorganizace dlužníka (zjištěno z usnesení ze dne 12.08.2016 č.j. KSOS 25 INS 10525/2016-B181).

Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že předmětná odpůřčí žaloba byla soudu doručena dne 09.05.2017, insolvenční řízení dlužníka dosud trvá a úpadek dlužníka je řešen reorganizací.

Soud neprovedl důkaz výpisy z účtů dlužníka, neboť účastníci učinili nesporným, že dlužník zaplatil na účet žalované dne 19.05.2016 předmětné částky jako pojistné za své zaměstnance podle ust. § 5 odst. 1 věta druhá ZPVZP. Soud vzal tato nesporná tvrzení účastníků za svá skutková zjištění v souladu s ust. 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). Soud neprovedl důkaz záznamy emailových zpráv ode dne 03.08 do 09.08.2016 navrhovanými žalovanou z důvodu ekonomie řízení, když tyto důkazy jsou pro posouzení věci irelevantní.

Z výše provedeného dokazování dospěl soud ke skutkovému závěru, že dlužník na bankovní účty žalované zaplatil dne 19.05.2016 finanční prostředky v celkové výši 1.239.647 Kč představující pojistné za měsíc duben 2016, které je dlužník povinen odvést žalované za zaměstnance srážkou z jejich mzdy. Dne 03.05.2016 bylo zahájeno insolvenční řízení dlužníka, žalobce byl ustanoven insolvenčním správcem. Dne 12.08.2016 bylo insolvenčním soudem potvrzeno usnesení schůze věřitelům, kterým byla povolena reorganizace dlužníka. Předmětná odpůřčí žaloba byla podána u soudu dne 09.05.2017.

Na zjištěný skutkový stav navázal soud právním hodnocením. Soud se nejdříve zabýval předpoklady projednání incidenčního sporu.

Podle ust. § 239 odst. 1 věta první insolvenčního zákona odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu

s dispozičními oprávněními, a to odpůří žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty.

Podle ust. § 239 odst. 3 insolvenčního zákona insolvenční správce může podat odpůří žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůří nárok zanikne.

Odpůří žaloba byla insolvenčním správcem dlužníka podána dne 09.05.2016, tedy ve lhůtě jednoho roku od zjištění úpadku dlužníka dne 09.05.2016 v souladu s ust. § 239 odst. 1 věta první a odst. 3 insolvenčního zákona Žaloba je přípustná.

Předpokladem pro případné určení neúčinnosti právních úkonů dlužníka je skutečnost, že právní úkony jsou platné. Soud vždy posoudí platnost právních úkonů z úřední povinnosti jako předběžnou otázku. Projev vůle, jímž dlužník plní dluh (peněžitý závazek) svému věřiteli, je právním úkonem, jelikož jde o projev vůle směřující k zániku povinnosti splnit dluh (závazek) (srov. s rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27.02.2014 sp.zn. 29 Cdo 677/2011). Platnost právních úkonů dlužníka představujících úhradu pojistného na účet žalované dne 19.19.05.2016 posoudil soud podle ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a dospěl k závěru, že předmětné právní úkony dlužníka jsou platné. Soud se dále zabýval případnou neúčinností právních úkonů.

Podle ust. § 4 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZVZP“) jsou plátcí pojistného zdravotního pojištění - pojištěnci uvedení v § 5, zaměstnavatelé, stát.

Podle ust. § 5 odst. 1 ZVZP je pojištěnec plátcem pojistného, pokud je zaměstnancem; za zaměstnance se pro účely zdravotního pojištění považuje fyzická osoba, které plynou nebo by měly plynout příjmy ze závislé činnosti podle zvláštního právního předpisu. Podle ust. § 6 věta první ZVZP je zaměstnavatel plátcem části pojistného za své zaměstnance s výjimkou zaměstnanců, kteří postupují podle § 8 odst. 4.

Podle ust. § 8 ZVZP se pojistné platí zdravotní pojišťovně, u které je pojištěnec pojištěn, (dále jen „příslušná zdravotní pojišťovna“). Povinnost platit pojistné vzniká pojištěnci dnem nástupu zaměstnance do zaměstnání [odst. 1 písm.a)]. Povinnost zaměstnavatele platit část pojistného za své zaměstnance vzniká dnem nástupu zaměstnance do zaměstnání (§ 2 odst. 3) a zaniká dnem skončení zaměstnání, s výjimkami stanovenými v § 6. Za den nástupu zaměstnance do zaměstnání se považuje u pracovního poměru včetně pracovního poměru sjednaného podle cizích právních předpisů den, ve kterém zaměstnanec nastoupil do práce, a za den ukončení zaměstnání se považuje den skončení pracovního poměru [odst. 2 písm.a)].

Podle ust. § 9 odst. 2 ZVZP pojistné za zaměstnance hradí z jedné třetiny zaměstnanec a ze dvou třetin zaměstnavatel.

Podle ust. § 2 ZPVZP výše pojistného činí 13,5 % z vyměřovacího základu za rozhodné období.

Podle ust. § 5 ZPVZP zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance. Současně odvádí i část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance (odst. 1). Pojistné podle odstavce 1 se platí za jednotlivé kalendářní měsíce a je splatné od 1. do 20. dne následujícího kalendářního měsíce (odst. 2). Pojistné se odvádí na účet Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky nebo jiné zdravotní pojišťovny provádějící veřejné zdravotní pojištění (dále jen „příslušná zdravotní pojišťovna“), u níž je pojištěnec pojištěn (odst. 3).

Podle ust. § 235 insolvenčního zákona neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovy opomenutí (odst. 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůrčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak.

Podle ust. § 111 insolvenčního zákona nerozhodne-li insolvenční soud jinak, je dlužník povinen zdržet se od okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, nakládání s majetkovou podstatou a s majetkem, který do ní může náležet, pokud by mělo jít o podstatné změny ve skladbě, využití nebo určení tohoto majetku anebo o jeho nikoli zanedbatelné zmenšení. Peněžité závazky vzniklé před zahájením insolvenčního řízení je dlužník oprávněn plnit jen v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem (odst. 1). Omezení podle odstavce 1 se netýká úkonů nutných ke splnění povinností stanovených zvláštními právními předpisy, k provozování podniku v rámci obvyklého hospodaření, k odvrácení hrozící škody, k plnění zákonné vyživovací povinnosti a ke splnění procesních sankcí. Dále se omezení podle odstavce 1 nevztahuje na uspokojování pohledávek za majetkovou podstatou (§ 168) a pohledávek jim postavených na roveň (§ 169); tyto pohledávky se uspokojují v termínech splatnosti, je-li to podle stavu majetkové podstaty možné (odst. 2). Právní úkony, které dlužník učinil v rozporu s omezeními stanovenými v důsledku účinků spojených se zahájením insolvenčního řízení, jsou vůči věřitelům neúčinné, ledaže si k nim dlužník nebo jeho věřitel předem vyžádal souhlas insolvenčního soudu (odst. 3).

Povinnost platit veřejné zdravotní pojištění vzniká ze zákona. Zákon o veřejném zdravotním pojištění rozděluje v ust. § 4 ZVZP plátce pojištění do několika skupin, jsou jimi pojištěnci, které představují dle ust. § 5 odst. 1 ZVZP zaměstnanci, dalšími plátcí jsou zaměstnavatelé a stát. Všichni plátcí jsou povinni dle ust. § 8 ZVZP platit pojistné zdravotní pojišťovně, u které je pojištěnec pojištěn. Tato povinnost vzniká pojištěnci (zaměstnanci) a zaměstnavateli tohoto zaměstnance dnem nástupu do zaměstnání zaměstnance. Pojistné hradí za zaměstnance z jedné třetiny zaměstnanec a ze dvou třetin zaměstnavatel, přičemž celková výše pojistného činí 13,5 % z vyměřovacího základu za rozhodné období podle ust. § 2 ZPVZP. Podle ust. § 5 odst. 1 ZPVZP zaměstnavatel odvádí část pojistného, které je povinen hradit za své zaměstnance a současně odvádí část pojistného, které je povinen hradit zaměstnanec, srážkou z jeho mzdy nebo platu, a to i bez souhlasu zaměstnance. Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že zákon o veřejném zdravotním pojištění a zákon o pojistném na veřejné zdravotní pojištění rozlišují, kdo má povinnost hradit pojistné a z jakých

finančním prostředků je toto pojistné hrazeno. Povinnost hradit pojistné má zaměstnanec i zaměstnavatel, přičemž pojistné hrazené zaměstnancem z jeho mzdy odvádí za zaměstnance zaměstnavatel, a to i bez jeho souhlasu. V předmětné věci byly na účet žalované vyplaceny peněžní prostředky představující pojistné hrazené jednotlivými zaměstnanci ve výši 4,5 % vyměřovacího základu, které bylo strženo zaměstnavatelem ze mzdy zaměstnanců. Peněžení prostředky zaplacený dlužníkem na účet žalované nebyly tudíž součástí majetkové podstaty dlužníka, ale jednalo se o peněžní prostředky zaměstnanců. Samotná pohledávka zdravotní pojišťovny představující pojistné hrazené ze mzdy zaměstnanců vznikla pojišťovně za zaměstnanci dlužníka nikoliv za zaměstnavatelem zdejším dlužníkem. Tuto pohledávku žalované za zaměstnanci dlužníka měl dlužník pouze strhnout ze mzdy zaměstnanců v odpovídající výši a uhradit ji na účet žalované. Nejednalo se o dluh dlužníka vůči zdravotní pojišťovně, proto nemohl dlužník zaplacením této pohledávky zvýhodnit zdravotní pojišťovnu oproti jiným věřitelům.

Žalobce v žalobě odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 102 VSPH 853/2016, 104 VSPH 791/2016, která se zabývala obdobnou věcí a kde soud dospěl k závěru, že vyplacené pojistné za zaměstnance po zahájení insolvenčního řízení je neúčinný právní úkon dle ust. § 111 insolvenčního zákona, přičemž se na daný případ neuplatní žádná z výjimek zakotvených v ust. § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. Výše uvedená rozhodnutí Vrchního soudu v Praze se však nezabývala charakterem povinnosti hradit veřejné zdravotní pojištění, přestože veřejnoprávní předpisy upravující veřejné zdravotní pojištění jasně rozlišují, kdo je povinen hradit pojistné a konkrétně z jakých peněžních prostředků je pojistné hrazeno. Vrchní soud v Praze posoudil právní úkony dlužníka pouze podle ust. § 111 insolvenčního zákona a dospěl k závěru, že na hrazení pojistného zaměstnavatelem za zaměstnance se neuplatní žádná z výjimek zakotvených v ust. § 111 odst. 2 insolvenčního zákona. Také skutkové okolnosti případů rozhodovaných Vrchním soudem v Praze byly rozdílné, neboť se jednalo o dlužníka, jehož úpadek byl řešen konkurzem a zaměstnancům nebyla vyplacena mzda, přesto bylo uhrazeno pojistné za zaměstnance. Vrchní soud v rozhodnutí sp.zn. 102 VSPH 853/2016 konstatoval, že majetková podstata dlužníka zcela zjevně realizaci plateb neumožňovala, neboť pracovní právní nároky dlužníkůvých zaměstnanců zůstaly neuspokojeny v plné výši. V nyní projednávané věci je však úpadek dlužníka řešen reorganizací, mzda zaměstnanců za měsíc duben 2016 byla vyplacena a pojištění tak mohlo být ze mzdy strženo a zaplacen zdravotní pojišťovně. Zaplacením pojistného došlo ke splnění závazku zaměstnance vůči zdravotní pojišťovně, jenž je pouze plněn prostřednictvím zaměstnavatele, nikoliv k uhrazení pohledávky pojišťovny vůči dlužníkovi. Zaplacením předmětného pojistného nedošlo ke zmenšení majetkové podstaty dlužníka a k zvýhodnění žalované jako věřitele dlužníka.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobou napadené právní úkony dlužníka nejsou neúčinné právní úkony, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

Podle ust. § 163 insolvenčního zákona o nákladech incidenčního sporu a jejich náhradě rozhodne insolvenční soud v rozhodnutí o incidenčním sporu, a to podle ustanovení občanského soudního řádu, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Náhrada nákladů incidenčního sporu je zvláštní pohledávkou, na kterou se nevztahuje § 170 písm. f).

Podle ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.

V řízení měla plný úspěch žalovaná a měla by tak právo na náhradu nákladů řízení dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná však nebyla v řízení zastoupena advokátem a nepožadovala náhradu nákladů řízení, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

V Ostravě dne 04.10.2017

Za správnost vyhotovení:
Andrea Mrenicová

JUDr. Simona Pittermannová, v.r.
soudce